

Helle Thorning-Schmidts tale

1. maj 2010

(det talte ord gælder)

I dag mødes vi for at fejre vores historie og de mennesker, som har skabt den. Men vi mødes også for at diskutere, hvilken vej Danmark skal tage ud af krisen. Og Danmark er i krise:

Staten er på vej mod et underskud på 100 milliarder kroner.

Arbejdsløsheden er fordoblet på ét år.

Virksomheder lukker i et omfang, vi aldrig før har set.

Flere og ikke færre børn vokser op i fattigdom.

På landets sygehuse bliver der delt fyresedler ud og ikke skulderklap.

Ja, man forstår jo egentlig godt, at regeringen hellere vil på ferie end passe sit arbejde.

Vi socialdemokrater brænder for at komme på arbejde for Danmark.

Vi brænder for at få et nyt flertal og komme i gang med at løse problemerne.

Men jeg er også nødt til at sige til jer, at det ikke bliver en let opgave.

Den borgerlige regering og Dansk Folkeparti har soldet årtiers hårdt arbejde op.

Jovist kom finanskrisen udefra. Men det gjorde de ufinansierede skattelettelser ikke.

Jovist slås andre lande også med modgang. Men Danmark var et af de første lande, som gik i røde tal. Og vi bliver et af de sidste lande, som kommer i sorte tal.

De valg, som regeringen har truffet, har været dyre for Danmark.

Da vi skulle lægge til side, brugte de penge på skattelettelser til bankdirektører og landbruget. Og da vi skulle investere målrettet i arbejdspladser, skød de med spredehagl.

Derfor er der en regning på 24 milliarder kroner. Den skal betales.

Mit vigtigste budskab i dag er meget klart: Et nyt flertal har en hovedopgave, der overskygger alt andet. Genopretning af dansk økonomi.

Og det er en opgave, som kræver ydmyghed og klar tale. Et nyt flertal vil føre Danmark trygt gennem den økonomiske krise. Vi har brug for økonomisk ansvarlighed.

For vi ved alle sammen, hvem der kommer til at betale, hvis samfundets kassekredit er overtrukket. Det gør velfærden og de af vores medborgere, som har det sværest.

Regeringen har valgt. I løbet af få uger ryger de første fyresedler ud i kommunerne. Og i løbet af efteråret begynder prikkerunderne i staten.

Titusindvis af offentlige ansatte står til at blive fyret. Alligevel siger Lars Løkke Rasmussen og Pia Kjærsgaard, at det ikke vil betyde noget for vores velfærd.

De tror, at ulighed og dårligere service skaber rigdom og tryghed. De tror, væksten kommer med enorme skattelettelser til de rigeste og nedskæringer på folkeskolen og ældreplejen.

Det er deres vej.

Et nyt flertal står for en anden vej ud af krisen.

Vi kommer ikke med gyldne løfter.

Vi siger det, som det er: Vi kommer til at bede befolkningen om at bidrage til at få Danmark tilbage på sporet. Og vi gør det med en viden om, at alle har noget at bidrage med. Alle er vigtige. Alle kan og skal bruges.

Vores unge brænder for at komme i gang. Men de kan ikke få en praktikplads eller arbejde, og vi skylder dem en chance.

I 1980'erne tabte vi en stor del af en generation, fordi vi ikke handlede i tide. Det må ikke ske igen.

Danskerne er verdens mest arbejdsomme og solidariske folkefærd. Ingen tvivler på, at velfærden koster. Og vi ønsker at betale. Derfor er tiden også kommet til, at vi investerer i vores velfærd.

Vi har fremlagt et præcist skatteudspil, hvor vi krone for krone fortæller, hvordan vi styrker de offentlige finanser og styrker skoler, hospitaler, og forbedrer de ældres økonomi.

Et nyt flertal fortæller vælgerne før et valg, hvad de kan vente sig af skatten. Der skal være fuldstændig tryghed om lønmodtagernes indkomstskat og boligejernes økonomi.

Tusk, fusk og lusk er for de borgerlige.

På samme måde vil vi fortælle vælgerne, at vi kommer til at prioritere. Vi kommer til at bruge hver eneste krone med omtanke og med respekt.

Vi skal ikke købe kampfly, når der er et kæmpe i hul i kassen.

Det skal være slut med at overbetale de private sygehuse.

Og selvfølgelig skal de planlagte skattelettelser ikke gives, før pengene passer.

Men vi kommer også til at spørge os selv: Hvad kan jeg gøre for Danmark?

For vi har hver især et ansvar for, at økonomien hænger sammen. Vores fællesskab er ikke stærkere, end vi selv gør det til. Det personlige ansvar har aldrig været vigtigere.

Man kan ikke både synes, at der mangler penge i sygehusvæsnet, og så glemme at dukke op til den aftalte behandling. Det er dyrt, og en mangel på respekt overfor andres tid og vores fælles ressourcer.

Og man kan ikke både brokke sig over, at det offentlige skal spare, og samtidigt undlade at betale skat eller snyde samfundet.

Og man kan ikke brokke sig over, at der skæres ned på uddannelserne, og så samtidigt undlade selv at møde op til timerne.

Alle har et ansvar.

Udfordringen er så stor, at hverken besparelser eller prioriteringer alene kan føre Danmark tilbage på vækstsporet. Vi bliver nødt til at arbejde os ud af krisen.

Det betyder, at vi skal investere i mennesker.

De ufaglærte, som presses ud af arbejde, skal have mulighed for at tage en uddannelse. Og vi skal sanere i erhvervsstøtteordningerne, så vi skaber vækst og nye grønne job og ikke papirbunker i ministerierne.

Vi vil fremrykke offentlige investeringer. For det er nu, hvor så mange håndværkere går ledige, at vi skal renovere vores skoler.

Vores mål er at sætte skub i Danmark. Vi kan gøre det i fællesskab. Og på en måde hvor vi ikke siger: Du må klare dig selv, dig har vi ikke råd til.

Der er nogle, som har en næsten religiøs overbevisning om, at man kan løse alle problemer i dansk økonomi, hvis man afskaffer efterlønnen. For dem er det et trylleord, der åbner alle porte.

Det er en form for åndelig dovenskab, som pudsigt nok høster mange skulderklap hos de bedst uddannede, men som bygger på en ufattelig dårlig hukommelse.

Husk på, at vi allerede har lavet en velfærdsreform.

Da jeg blev formand for Socialdemokraterne for fem år siden, sagde jeg, at jeg ville ændre i efterlønnen. Og det gjorde jeg og et bredt flertal.

Resultatet er et af de skrappeste og mest robuste pensionssystemer i den vestlige verden.

Og reformen betyder, at de mænd og kvinder på 40 år, som i dag arbejder som frisører, sosu-assistenten, sygeplejersker, slagteriarbejdere og lagermedarbejdere først kan regne med at gå på efterløn, når de bliver 64 år.

Afskaffer vi efterlønsordningen, må man håbe, at de er glade for deres arbejde. For de kommer til at være der, til de er næsten 70.

Jeg er stolt af efterlønsreformen fra 2006. Den var rigtig og den var modig.

Men det skal siges helt klart: Nu må klapjagten på fremtidens efterlønsmodtagere slutte.

Vi skal ikke have et Danmark, hvor prisen for ufinansierede skattelettelser er, at almindelige mennesker skal knokle sig sønder og sammen.

De borgerlige bryder sig ikke om efterlønnen. Fair nok. Men så bør de også sige det inden valget. Alt andet er vælgerbedrag.

Det er ikke midt i den værste økonomiske krise siden Anden Verdenskrig, at ansvarlige politikere spiller med mærkede kort og krydsede fingre.

Det er nu, vi sammen træffer afgørende valg.

Jeg har tillid til, at befolkningen er parat til en ny samtale om vores fælles udfordringer. Men det kræver ærlighed og klarhed.

Med sin vanlige sans for at tviste det danske sprog har statsministeren sagt, at oppositionen har en hemmelig skuffeplan.

Jeg ved ikke, hvordan en skuffeplan ser ud. Men statsministeren ved jo, hvad han taler om.

Kan I huske dengang han var indenrigsminister? Dengang hev han en plan op af skuffen, som hed: Strukturreform. Den gennemførte han med Dansk Folkeparti.

Kan I huske dengang han var sundhedsminister? Dengang hev han en plan op af skuffen, som hed: Overbetal de private hospitaler. Den gennemførte han med Dansk Folkeparti.

Og kan I huske dengang han blev finansminister? Det første han gjorde var, at åbne skuffen og hive en plan op, der hed: Skattereform. Den gennemførte han også med Dansk Folkeparti.

Lars Løkke er danmarksmester i skuffeplaner. Og ved I hvad – den titel kan han få lov at beholde for sig selv.

Socialdemokraterne og SF vil om kort tid fremlægge noget, som regeringen ikke har: Nemlig en sammenhængende økonomisk politik.

Vi vil fremlægge en plan, som bygger på målet om, at vi får væksten tilbage til Danmark, og at vi styrker fællesskabet.

Det er en plan, som bygger på realisme og en sikker viden om, at vi i Danmark aldrig har været bange for at tage fat.

Det er en plan for, hvordan et nyt flertal vil forandre Danmark.

Tænk på, hvad vi kan udrette på 5 år eller på 10 år?

Tænk på, hvad et nyt flertal vil betyde for vores ønske om at gøre Danmark til verdens førende klimanation.

Tænk på, hvordan et nyt flertal vil bekæmpe den ulighed, som betyder, at 50.000 børn vokser op i fattigdom.

Og tænk på, hvordan vi kan skabe et arbejdsmarked, hvor der er plads til alle.

Det flertal jeg ønsker at stå i spidsen for – bliver et flertal, som vil komme på benhårdt arbejde fra dag et. Det kan ikke være anderledes. Det skal ikke være anderledes.

Det næste valg vindes af dem, der bedst er i stand til at fremlægge et konkret bud på prioriteringer og reformer, der lukker hullet i statskassen og skaber ny vækst.

Næste valg vindes af dem, der kan få den hårdt arbejdende familie, pensionisten, den studerende og virksomhedslederen til at stoppe op og tænke: Ja, der er en anden vej for Danmark.

Jeg ved, at det er indenfor rækkevidde, at vi kan forandre Danmark sammen. Danmark har brug for et nyt flertal og en ny retning.

Socialdemokraterne er parate til at forandre Danmark og påtage os ansvaret. Lad os sammen gøre det til virkelighed ved næste valg.

Kan I have en god 1. maj.